

นอนหลับ... ในความทรงจำ

โดย... อรุณรัตน์

ด้วยความที่เป็นเด็กต่างจังหวัด อยู่กับพ่อแม่มาตลอด ไม่เคยจากบ้านเลย จนเรียนจบชั้นมัธยมปลายต้องมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ และเข้าพักในหอของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในตอนแรกก็มีความรู้สึกวิตกกังวลว่าจะอยู่อย่างไร จะอยู่ได้ไหม คิดไปต่าง ๆ นานา แต่เมื่อจำเป็นที่จะต้องอยู่จริงก็ต้องทำจิตใจให้เข้มแข็ง ยึดสู้ ทั้งๆ ที่รู้สึกห่อเหี่ยวคิดถึงบ้าน แต่อีกใจหนึ่งก็อยากรู้เหมือนกันว่าจะเป็นอย่างไร

ผู้เขียนอยู่หอตลอด ๔ ปีจนจบการศึกษา ได้พบด้วยตนเองแล้วว่ารู้สึกอบอุ่นที่ได้อยู่หอกับเพื่อนๆ ทุกคนมีน้ำใจไมตรีต่อกัน ช่วยเหลือกัน แม้จะเรียนอยู่คนละคณะก็ไม่มีปัญหาอะไร หลังจากเรียนจบแล้ว เมื่อมีโอกาสมาพบปะสังสรรค์กัน หัวข้อสนทนาที่ขาดไม่ได้เลยคือ เรื่องอยู่หอ วีรกรรมในหอพัก ใครถูกปรับใครถูกทำโทษจะเอามาเล่ากันอย่างสนุกสนาน ล้วนแต่เป็นความทรงจำที่ยากจะลืมเลือน เรื่องที่ผู้เขียนรวบรวมมานี้ก็เป็นความทรงจำจากหอหญิงซึ่งตอนที่พวกเราเรียนอยู่มีทั้งหมด ๔ หอ ได้แก่

๑. บุษกร
๒. ขจรรัตน์ อยู่ข้างตึกบุษกร
๓. คัทลียา อยู่ถัดไปจากตึกขจรรัตน์
๔. ราชาวดี อยู่ใกล้ตึกบุษกรด้านสนามกีฬาอินทรี จันทร์สถิตย์
๕. ขจิญช เป็นหอชั้นเดียว สร้างขึ้นใหม่ อยู่ระหว่างตึกบุษกรกับเรือนรับรองแขกของหอหญิง
๖. พุทธรักษา อยู่ข้างตึกบุษกร ติดกับตึกราชาวดี
๗. มหาหงษ์ เป็นตึกสร้างใหม่ อยู่ใกล้ตึกคัทลียาด้านริมถนนฝั่งสวนนอก
๘. หอบางแค หรือ หอ ๑๐ ก หอ ๑๐ ข หอเก่าแก่ที่สุด เป็นเรือนไม้ชั้นเดียว มีรั้วสังกะสีล้อมรอบ อยู่ใกล้กับบาร์ขายอาหาร

ตึกขงโค เป็นหอพักที่อยู่ถัดจากตึกขจรรัตน์ คัทลียา ไปทางถนนวิภาวดี ตอนที่พวกเราเรียนอยู่ปี ๔ ตึกนี้ยังสร้างไม่เสร็จ

มีบุษกรตึกเดียวเท่านั้นที่เป็นหอพักสำหรับนิสิตหญิงปี ๑ โดยเฉพาะ ส่วนหออื่นๆ จะมีนิสิตหญิงปี ๒-๔ อยู่คละกันไป อาจารย์ผู้ดูแลหอจะจัดให้เราๆ ย้ายหอ จัดเพื่อนร่วมห้องให้ใหม่ทุกปี ซึ่งเป็นผลดีคือ ทำให้พวกเรารู้จักสนิทสนมกับรุ่นพี่ เพื่อน และรุ่นน้องเพิ่มมากขึ้น

วันส่งตัวเข้าหอ

ในวันที่มาอยู่หอวันแรก ได้ไปรายงานตัวที่ตึกบุษกร แล้วหัวหน้าตึกก็ส่งเข้าไปในห้องพัก ภายในห้องมีเตียงสองชั้น ๓ หลัง ตั้งห่างกันพอสมควรอยู่ชิดกับผนังห้องด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งมีตู้สำหรับใส่เสื้อผ้า โต๊ะเก้าอี้ไว้อ่านหนังสือและทำงาน พอเพียงสำหรับ ๖ คน ห้องน้ำอยู่ริมสุด มีทั้งด้านชายและขวาของตึก ห้องน้ำกว้าง สะอาด มีกาละมังไว้ให้ซักผ้า มีที่รีดผ้าใกล้กับห้องน้ำ

เมื่อสมาชิกใหม่ของตึกมารายงานตัวครบแล้ว อาจารย์ผู้ดูแลหอพักและหัวหน้าตึกก็เรียกประชุมชี้แจงกฎระเบียบของหอพัก ที่จำได้แม่นยำถึงทุกวันนี้คือ ห้ามนำอาหารเข้าไปรับประทานในหอ เวลา ๘.๐๐ น. อาจารย์ผู้ดูแลหรือหัวหน้าตึกจะไปตรวจความสะอาดเรียบร้อยภายในห้อง นิสิตหญิงทุกคนจะต้องมีเสื้อคลุมเพื่อสวมทับเวลาจะไปอาบน้ำหรือขึ้นจากอาบน้ำ ห้ามนิสิตหญิงไปอยู่ในที่ไม่สมควร เช่น บริเวณหอพักนิสิตชาย และเวลา ๒๐.๐๐ น. ให้ทุกคนนั่งอยู่ที่เตียงของตัวเองเพื่อตรวจเช็คว่ามีสมาชิกอยู่ครบหรือไม่ กฎข้อนี้ทำให้เห็นว่าเวลาใกล้จะถึง ๒๐.๐๐ น. จะมีนิสิตหญิงปั่นจักรยานอย่างรวดเร็วกลับหอ

เมื่อพวกเราได้มาอยู่ร่วมหอร่วมตึกเดียวกันแล้ว ต่างก็มีความรู้สึกที่ทุกคนคือเพื่อน จึงทำให้รู้จักสนิทสนมกันได้ในเวลาอันรวดเร็ว

สาวเกษตร...ขี่รถจักรยาน

เนื่องจากระยะทางจากหอพักไปตึกเรียนแต่ละตึกไกลมาก นิสิตเกษตรจึงต้องมีจักรยานเป็นพาหนะในการเดินทาง หลายคนขี่เป็นแล้ว หลายคนไม่เป็นต้องมาหัด ด้านหน้าตึกบุษกรมีที่โล่งๆ อยู่ จึงกลายเป็นสถานที่หัดขี่จักรยานของนิสิตหญิง โดยมีเพื่อนที่ขี่เป็นแล้วช่วยหัดให้ หัดขี่ไปล้มไป หลายคนได้แผลต้องทายาปิดพลาสเตอร์ตามแขนขา

มีอยู่วันหนึ่งผู้เขียนและเพื่อนๆ ซึ่งจักรยานจากหอไปทางตึกชีวะ พอเลยอาคารเทพศาสตร์สถิตย์มาหน่อย เมื่อก่อนแถวนี้ทางซ้ายมือจะมีพวงหรีด สูงประมาณเมตรกว่าๆ ขึ้นรถเต็มไปหมด มีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งจักรยานยังไม่ค่อยคล่อง ชี้นำหน้าไปก่อน แล้วก็พุ่งเข้าไปในพวงหรีดๆ นั้น หายไป ทั้งคนทั้งจักรยาน เพื่อนๆ ที่เห็นเหตุการณ์ตกใจมาก รีบจอดรถแล้วพากันแหวกพวงหรีดเข้าไปช่วยพวงออกมา คงจะเจ็บมากเหมือนกัน เพราะตามเนื้อตัวมีแผลถลอกเลือดไหลซึม

มีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งเล่าความทรงจำเกี่ยวกับจักรยานของเธอให้ฟังว่า เพิ่งมาหัดขี่จักรยานในเกษตร วันหนึ่งจะไปประชุมที่อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ ก่อนถึงอาคารมีสะพานไม้ข้ามคลองเล็กๆ บนสะพานมีไม้ยาวตีขวางไว้เป็นช่วงๆ พอขี่จักรยานข้ามมาก็เสียหลักตกลงไปในน้ำทั้งคนทั้งจักรยาน ไปอยู่บนกอผักตบชวา ดีว่ามีรุ่นพี่ผู้หญิงผ่านมาเห็นเข้าพอดี จึงพากันมาช่วยให้ขึ้นจากน้ำ ทั้งตกใจทั้งอาย ไม่กล้ามองหน้ารุ่นพี่ ได้แต่ก้มหน้าก้มตาขอบคุณ แล้วรีบขี่จักรยานกลับหอไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วรีบกลับไปประชุม

ถูกจับ...ปรับลูกเดียว

กฎระเบียบของหอหญิงจะไม่ให้นำอาหารเข้าไปรับประทานในหอ กฎข้อนี้ปฏิบัติตามยากเหลือเกินเพราะพวกเราต้องอ่านหนังสือ มีงานมีการบ้านต้องทำจนตึก กลางคืนจึงรู้สึกหิว คืนที่ต้องเข้าประชุมเชียร์ ถูกทำโทษให้วิ่งจนเหนื่อยหอบ กลับมายังหิวมากแต่ละคนจึงต้องเตรียมเสบียงเอาไว้ ฝ่ายอาจารย์ผู้ดูแลก็ขยันเดินตรวจจริงๆ มาเจียบๆ ไม่ให้เรารู้ตัวด้วย ถ้ามาแล้วเห็นใครกำลังกินอยู่ จะถูกปรับคนละ ๑๐ บาท ซึ่งสมัยนั้น ๑๐ บาท ก็ถือว่ามาก ทานข้าวร้านเจ็เล็กจนอิมมือหนึ่งยังไม่ถึง ๕ บาทเลย

เพื่อนๆ คงจำได้ว่าตอนเย็นจะมีร้านขายขนมอยู่หน้าร้านขายอาหารอิสลามซึ่งอยู่ริมสุด ถัดจากร้านเจ็เล็กไป ๒-๓ ร้าน มีขนมหลายชนิดใส่หม้อใหญ่ๆ มาขาย เช่น ถั่วเขียวต้มน้ำตาลใส่ซิง กล้วยบวชชี เต้าส่วน ฯลฯ นี่แหละคือเสบียงชั้นเลิศในสมัยนั้น ทานข้าวเสร็จก็พากันซื้อขนมใส่ถุงกลับไป เอาไปเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้า เวลาหิวก็เอาออกมารับประทาน

พออยู่หอนานๆ เข้าก็ยิ่งสนิทกันมาก บางคนออกไปข้างนอกก็ซื้อขนมมาฝาก บางคนกลับบ้านก็มีของกินมาฝากเพื่อนๆ ตู้เสื้อผ้าจึงเป็นตู้กับข้าวไปด้วย อาจารย์ที่ดูแลตึกบุษกร มีบ้านพักอยู่หน้าตึก เวลาอาจารย์เดินจากบ้านมาตรวจหอ พวกที่อยู่ตึกบุษกรฝั่งตรงข้ามบ้านอาจารย์มองผ่านหน้าต่างไปเห็นก็จะกระเจาว่าบอต่อกันว่า อาจารย์มาแล้ว อาจารย์มาแล้ว พวกที่กำลังทานอยู่ก็จะใช้ความว่องไว เก็บของเข้าตู้เสื้อผ้าให้เรียบร้อย คนที่ซักซ่างม่งามก็ถูกปรับไปตามระเบียบ

ฤๅสตร์ศรีเกษตส

ตอนอยู่ปี ๑ ก่อนจะมีการรับน้องหอ รุ่นพี่ผู้หญิงจะเรียกน้องปี ๑ ผู้หญิงมาประชุมอบรม อยู่เป็นประจำ สถานที่ที่ใช้ในการประชุมอบรมคือบริเวณห้องโถงกลางชั้นล่างของตึกบุษกร ตรงที่มี บันไดขึ้นไปชั้นบน จะเรียกประชุมเวลากลางคืนหลังสองทุ่มไปแล้ว ไม่มีการนัดหมายล่วงหน้า เวลา จะประชุม หัวหน้าตึกจะกดอดดียวๆ ๒-๓ ครั้ง แล้วมีรุ่นพี่มาตะโกนบอกตามห้องว่าให้รีบออกไป ประชุมด่วน ตอนแรกๆ ก็รู้สึกตกใจว่ามีอะไรด่วนถึงขนาดต้องให้รีบออกไปไม่ใช้เวลาแต่งตัว ให้เรียบร้อยเลย จึงเห็นว่าบางคนออกไปทั้งชุดนอน บางคนแต่งชุดนิตยอยู่เพราะยังไม่ได้อาบน้ำ

รุ่นพี่ที่มาอบรมน้องๆ ก็คือ ประธานชุมนุม นิตยหญิง อตร.หญิง หัวหน้าตึก ตำรวจหญิง พี่ที่ทำ หน้าที่อบรมสั่งสอน ยืนพูดอยู่บนบันไดตึก นอกนั้นจะกระจายกันยืนล้อมน้องปี ๑ ที่ยืนก้มหน้าก้มตา สงบเสงี่ยมเรียบร้อยอยู่

การพูดจาของรุ่นพี่ในขณะที่อบรม ก็ทำนองเดียวกับที่พูดในอาคารเทพศาสตร์สถิตย์ เรื่องที่อบรมสั่งสอนส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับความประพฤติ ให้อ่างตัวให้ดีมีมารยาท การแต่งกาย ต้องเรียบร้อย ห้ามนุ่งกระโปรงสั้น ถ้าเสื้อตัวนอกบางต้องสวมเสื้อทับก่อนอย่าให้มองเห็นเสื้อชั้นใน สอนเรื่องความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความสามัคคี การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ที่พูดย้ำอยู่ประจำคือ ห้ามขี้จักรยานไปทางหอพักของนิตยชาย ห้ามนำเรื่องการประชุมซ้อมเพลงเชียร์และเรื่องในหอ ไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง คนที่ทำผิดกฎระเบียบจะถูกรุ่นพี่ลงโทษ

รุ่นพี่มีหุตาเป็นลับปะรด รู้ไปหมดว่ารุ่นน้องไปทำอะไรที่ผิดกฎระเบียบที่ไหน คนนั้นก็จะถูกเรียกมาสอบสวน มาลงโทษ บางคืนได้ยินเสียงว่ากำลังล้มมาจากสนามเทนนิสหน้าตึกบุษกร ก็เป็นอันรู้กันว่ามี การลงโทษให้ไปวิ่งอีกแล้ว

การที่พวกเราได้รับการอบรมสั่งสอนอย่างดีจากรุ่นพี่เป็นประจำเช่นนี้ ทำให้เราสาว KU 27 เป็นคนที่น่ารักมาจนถึงทุกวันนี้ ขอขอบคุณรุ่นพี่ทุกคนมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ

กลับที่ติดถนน

ก่อนรับน้องพวกเราต้องเข้าประชุมที่อาคารเทพศาสตร์สถิตย์ เพื่อซ้อมร้องเพลงเชียร์ ตอนกลางคืนเป็นประจำ เพื่อนๆ ที่ไม่ได้อยู่หอก็จะมาพักกับเพื่อนในหอที่สนิทกัน จากที่เคยนอนห้องละ ๖ คน บางห้องเพิ่มไปถึง ๓ คน แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไร รู้สึกว่าอบอุ่นดี เลื่อนเตียงมาชิดกันนอนคุยกันจนดึกดื่น

หลังจากที่ได้เข้าประชุมซ้อมเพลงเชียร์ไปครั้งแรกแล้ว ครั้งต่อๆ มาพอเห็นประกาศให้เข้าประชุมอีก บางคนถึงกับป่วยล่วงหน้า มีอาการวิตกังวลไม่ยอมเข้าประชุม ปวดหัวตัวร้อนขึ้นมาทันที คิดว่าอุตุสำหรับสอบเข้ามาได้ด้วยความยากลำบาก จะหนีไปง่ายๆ ได้อย่างไร

พี่ประธานเชียร์และคณะจะมาซ้อมเพลงเชียร์ให้ ตอนไหนที่ร้องไม่ถูกต้อง ร้องเสียงไม่ดัง สอนหลายครั้งแล้วยังไม่ได้เรื่องก็จะถูกทำโทษ โดยให้ออกไปวิ่งที่ถนนมีทั้งวิ่งเร็วๆ และให้เดินเป็นแถวเหมือนฝึกทหาร ถ้าวิ่งไม่เร็วเดินไม่เป็นแถวพร้อมเพรียงกัน ก็มีเรื่องอีก ก่อนจะให้วิ่งพี่จะถามว่ามีใครไม่สบายหรือมีโรคประจำตัวอะไรที่วิ่งไม่ได้ให้ออกมาจากแถว แล้วพี่จะพาไปนั่งรออีกที่หนึ่ง บางคนวิ่งๆ ไปก็บอกรุ่นพี่ว่า ปวดขามาก ข้อเท้าเคล็ด จะเป็นลม ฯลฯ รุ่นพี่ก็พาไปปฐมพยาบาล แต่ละคืนจึงมีผู้ป่วยมากมาย ผู้ป่วยเหล่านี้จะถูกรุ่นพี่จัดซื้อเอาไว้ทั้งหมด พอได้ฤกษ์งามยามดีรุ่นพี่ก็ติดประกาศให้ผู้ป่วยทั้งหลายมาพบแล้วพาไปที่คอกหมู แจกอุปกรณ์ให้ช่วยกันทำความสะอาดคอกหมูที่ส่งกลิ่นฉุนเหม็นคลุ้งไปทั่ว เหม็นจนแสบจมูก ต้องใช้มือข้างหนึ่งปิดจมูกไว้ อีกข้างก็ทำความสะอาดไปมองดูใต้คอกหมูเห็นหนอนตัวใหญ่ๆ ยัวเหยี้ยเต็มไปหมด จะหนีไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะรุ่นพี่คอยควบคุมอย่างใกล้ชิด บางคนโกรธมากไม่รู้จะทำอย่างไรก็เอาไม้กวาดแอบตีหมู กางเกงที่นุ่งไปวันนั้นก็ฉีกหมู เบื่อนเลอะเทอะ บางคนตัดใจยอมทิ้งถังขยะไป บางคนเสียดายเพราะกางเกงยังใหม่อยู่อดสู้อาใจไปซักตั้งหลายครั้งกว่าจะหายเหม็น บางคนกลับมาถึงหอแล้วยังไม่หายแค้นใจที่ต้องไปล้างคอกหมู พอเจอเพื่อนๆ ก็ร้องห่มร้องไห้เล่าให้ฟัง ผู้ที่เคยร่วมกิจกรรมล้างคอกหมูบอกว่ายังจำกลิ่นฉุนเหม็นๆ ได้จนถึงทุกวันนี้ รู้แบบนี้ยอมวิ่งดีกว่า

สาวทรานซิสเตอร์และนักร้องเสียงทอง

ภายในหอหญิงค่อนข้างเจียบ ส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือ ทำงานหรือคุยกันภายในห้อง จะมีโอกาสเจอกับเพื่อนห้องอื่นตอนไปเข้าห้องน้ำ ไปซักผ้า ต่อคิวรีดผ้า บางหอมีทีวีให้ดู บางหอไม่มี ถึงจะมีก็ไม่ค่อยได้ดู สิ่งที่ทำให้ความบันเทิงเจริญในหอก็คือ วิทยุทรานซิสเตอร์ คนที่มีวิทยุจะเปิดเพลงเพราะๆ ให้เพื่อนฟัง บางคนเวลาไปซักผ้า ไปรีดผ้า ไปเข้าห้องน้ำ ก็จะมีวิทยุไปเปิดด้วย แต่ก็ไม่ได้เปิดเสียงดังจนทวนหู จึงเป็นที่ชื่นชอบของบรรดาผู้ฟังมาก เพลงสากลที่ฮิตติดอันดับในสมัยนั้น เช่น Somewhere my love, The river of no return, Simon say, Young one, Let it be me ฯลฯ ได้ฟังวันละหลายรอบ ตอนนั้นเพลงของสุนทราภรณ์ก็ดังมาก เช่น อุษาสวาท หนึ่งในดวงใจ ขอให้เหมือนเดิม ฯลฯ บางคนฟังแล้วก็ร้องตามไปด้วย ที่ตึกบุษกรจึงมีนักร้องเสียงทองมากมาย โดยเฉพาะในห้องน้ำ

ห้องน้ำของตึกบุษกรอยู่ด้านริมสุดของตึกทั้งสองด้าน ตอนกลางคืนหลังสามทุ่มไปแล้วค่อนข้างว่าง มีคนไปอาบน้ำน้อย จึงเป็นที่ชุมนุมของนักร้องเสียงทอง ใครเข้าไปตอนนั้นจะได้ยินเสียงร้องเพลงเจ๊อยแจ๋วอย่างมีความสุขดังมาจากในห้องน้ำแต่ละห้อง ร้องเพลงไปอาบน้ำไป คนร้องอยู่ในห้องน้ำก็ไม่รู้ว่ามีใครยืนฟัง คนฟังก็ไม่รู้ว่าใครร้องอยู่ในนั้น จะร้องเสียงดังเท่าไรก็ไม่ต้องเกรงใจเพื่อนๆ ที่อยู่ในห้องนอนเพราะห้องน้ำอยู่ไกล สาวทรานซิสเตอร์และนักร้องเสียงทองทั้งหลายเมื่อได้อ่านเรื่องนี้แล้วคงจะระลึกถึงความหลังได้นะคะ

บอลองหนอยจ๋า

เรื่องนี้ผู้สร้างวีรกรรมเล่าให้ฟังเองและอนุญาตให้นำมาเขียนได้ เรื่องมีอยู่ว่า...

เมื่ออยู่ในหอานๆ เข้ายิ่งมีความสนิทสนมกับเพื่อนๆ มากขึ้น คุยกันได้ทุกเรื่อง และแล้ววันหนึ่งก็มาคุยกันเรื่อง “บุหรี” เริ่มตั้งแต่บุหรีมีชื่ออะไรบ้าง ทำไมคนจึงชอบสูบบุหรี เขาทำอะไร ควันบุหรีถึงออกจุมูกได้ ฯลฯ คุยไปคุยมาก็ชวนกันทดลองสูบ เมื่อได้อุปกรณ์ครบแล้ว หัวหน้าแก๊งก็นัดพรรคพวกมาที่ห้อง มีทั้งคนกลั่นอง คนกล้าๆ กลัวๆ และกองเชียร์ เริ่มต้นด้วยการช่วยกันจุดบุหรี ดูควันแล้วปล่อยออกทางปากซ้าๆ ทำท่าคิบบุหรีให้ดูเก๋เก๋เหมือนสาวสังคม บรรดากองเชียร์ก็เฮลั่น บอกว่าเข้าท่า พอจะให้ควันบุหรีออกทางจุมูกบ้าง ทีนี้ก็ได้เรื่อง พวกกันสำลักควันน้ำหูน้ำตาไหล ขณะที่กำลังสนุกสนานเฮฮาอยู่นั้น สายลับก็วิ่งมารายงานข่าวด่วนว่าอาจารย์มา เท่านั้นแหละ วงแตก คนที่มีบุหรีในมือก็รีบหาวิธีดับบุหรีและเอาไปซ่อนกันจ้าละหวั่น แล้วรีบกลับมานั่งทำเป็นว่าคุยกันธรรมดาไม่มีอะไร ฝ่ายหัวหน้าแก๊งนั่งอยู่บนเตียง ตกใจมากกว่าเพื่อน ไม่รู้ว่าจะดับบุหรีอย่างไร จึงจิ้มบุหรีไปบนพูกแล้วนั่งทับไว้ เดชะบุญ อาจารย์เดินผ่านห้องไปโดยไม่สงสัยอะไร ไม่นานรายการนี้คงจะถูกกลบโหมสถานหนักแน่ๆ

พีหวัจกเรื่องสนุกในหอหญิง

บุษกรเป็นตึกใหญ่ ๒ ชั้น ตรงกลางของตึกทั้งสองชั้นเป็นห้องโถงมีบันไดขึ้นลง ถัดไปทางด้านซ้ายและขวาเป็นห้องนอนของนิสิตหญิงห้องละ ๖ คน ห้องนอนมีหลายห้องอยู่เรียงกันไปจนถึงห้องน้ำ ในห้องนอนมีเตียงสองชั้น โต๊ะเก้าอี้ และตู้ใส่เสื้อผ้าของใช้ส่วนตัว

ห้องน้ำจะอยู่ริมสุดของตึกทั้งสองด้าน ห้องของพีหวัหน้าตึกอยู่ชั้นบน ที่หน้าห้องนอนเป็นระเบียงยาวไปจนถึงห้องน้ำ มีม้านั่งอยู่ริมระเบียงยาวไปถึงห้องน้ำเช่นเดียวกัน ยามว่างสาวในหอ มักจะออกมานั่งคุยกันที่ระเบียงหน้าห้อง บางคนเวลาเดินไปห้องน้ำก็จะแวะทักทายเพื่อนตามทางไปเรื่อยๆ

คืนวันหนึ่งไฟฟ้าที่ตึกบุษกรดับ ในขณะที่สาวในหอส่วนใหญ่พากันนั่งรอนอนรอไฟอยู่ในห้อง ก็ได้ยินเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจอย่างสุดขีดหลายครั้ง ดังมาจากห้องแรกชั้นบนซ้ายมือที่อยู่ติดกับบันได จึงพากันวิ่งออกไปดูพร้อมกับพีหวัหน้าตึก เมื่อไปถึงก็พบว่า มีสาว ๆ ยืนอยู่ ๗-๘ คน พีหวัหน้าตึกก็ถามด้วยความหวังใยว่าเกิดอะไรขึ้น ซึ่งก็ได้ความว่า...

พอไฟดับ สาว ๆ ที่อยู่ห้องติดกันก็ออกมาคุยกันที่ระเบียงหน้าห้อง เวลาอยู่ในที่มืดๆ เรื่องคุยกันที่ตื่นเต้นสนุกสนานมากคือ เรื่องผี วันนั้นหัวหน้าแก๊งเริ่มเรื่องขึ้นมาก่อนว่า มีคนเล่าลือกันว่า ตู้ โต๊ะ เก้าอี้ ในห้องที่พวกเราใช้อยู่นั้น ทำมาจากไม้โลงศพที่เขานำไม้เก่ามาขายให้เกษตรกรทำหอฟัก อาจมีเจ้าของตามมาอยู่ด้วย แล้วหัวหน้าแก๊งก็เกิดโอเอเดียวรวมหัวกันกับเพื่อนวางแผนเล่นผีหลอก หลอกคนที่กลัวผีมากที่สุดนั่นแหละสนุกดี

เมื่อวางแผนกันเรียบร้อยแล้ว ก็บอกให้คนที่กลัวผีมากที่สุดไปเอาวิทยุทรานซิสเตอร์มาเปิดให้เพื่อนฟังดีกว่าอยู่เงียบๆ วิทยุก็อยู่ในตู้แรกริมประตูห้อง เข้าไปหยิบคนเดียวได้ไม่นานกลัวอะไร ส่วนหัวหน้าแก๊งซึ่งมีผมยาวก็ทำเป็นว่าจะไปหาเทียนมาจุดแล้วก็แอบเข้าไปอยู่ในตู้ตอนที่คนกลัวผีเปลอ แอบเกล้าจุก ถือเทียน ทำท่าให้น่ากลัวรออยู่ พอคนกลัวผีเปิดตู้จะเอาวิทยุเห็นเท่านั้น ก็กรีดร้องด้วยความตกใจ แทนที่จะวิ่งออกมาหาเพื่อนทางประตู กลับวิ่งไปทางหน้าต่างแล้วก็ร้องกรีดดดด..... กรีดดดด วิ่งไปมา ในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

เมื่อผลการสอบสวนปรากฏชัดแล้ว ผู้ร่วมขบวนการทั้งหลายก็ถูกเรียกไปยืนเข้าแถวให้อาจารย์ชวนชมอบรม หลังจากนั้นหัวหน้าแก๊งก็ถูกลงโทษให้ไปวิ่งที่สนามเทนนิสหน้าตึกบุษกรตอนกลางคืน ส่วนผู้ที่สมรู้ร่วมคิดถูกปรับคนละ ๒๐ บาท ได้สนุกสมใจ

รับน้องหอหญิง

เทอมแรกที่เข้ามาเรียนในเกษตรนั้น พวกเราต้องปรับตัวเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านการเรียนและชีวิตความเป็นอยู่ การเรียนต้องเปลี่ยนจากเด็กนักเรียนมาเป็นนิสิต ต้องจดเลคเชอร์ให้ทัน ต้องศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเองมากยิ่งขึ้น ชีวิตประจำวันก็ได้รับความกดดันจากรุ่นพี่มาก ต้องเข้าประชุมซ้อมร้องเพลงเชียร์ร่วมกันทุกคนะ ประชุมแยกคณะ ประชุมอบรมเฉพาะในหอพัก ทุกครั้งที่เห็นประกาศให้ไปประชุม พวกเราจะรู้สึกไม่สบายใจและวิตกกังวลมาก

วันหนึ่งที่หอหญิงมีประกาศติดไว้ที่บอร์ดใกล้กับบันไดขึ้น-ลง ตรงห้องโถงกลางว่า ให้นิสิตหญิงปีหนึ่งทุกคน มาพักค้างที่ตึกบุษกร เนื่องจากจะมีงานรับน้องหอ เมื่อพวกเราได้อ่านแล้วก็รู้สึกวิตกกังวลขึ้นมาอีก ต่างก็สงสัยและอยากรู้ว่ารุ่นพี่จะรับเราอย่างไร จะถูกรับหนักไหม ซึ่งก็ไม่มีใครสามารถให้คำตอบได้

เมื่อถึงเวลานัดหมาย รุ่นพี่สั่งให้พวกเราเข้าแถวที่ตึกบุษกร เช็ชชื่อแล้วพาเดินไปที่หอบางแค ทุกคนเดินก้มหน้าเงียบกริบไม่กล้าพูดคุยกัน ใจเต้นตึกตักด้วยความหวาดกลัว ไม่รู้ว่าในไม่กี่นาทีข้างหน้าจะเป็นอย่างไรบ้าง

หอบางแคเป็นเรือนไม้เก่าๆ ชั้นเดียวใต้ถุนเตี้ย เมื่อเปิดประตูรั้วสังกะสีเข้าไปจะเห็นว่า ภายในค่อนข้างมืดดูน่ากลัว ได้ยินแต่เสียงรุ่นพี่สั่งการดังลั่นว่า ถอดรองเท้า ! ขึ้นมา ! ก้มหน้า ! ไม่ต้องหันมามอง ! แล้วสั่งให้พวกเราคลานต่อแถวกันไปเรื่อยๆ มีรุ่นพี่ส่วนหนึ่งคอยควบคุมจัดระเบียบอย่างใกล้ชิด

พอคลานเข้าไปในหอที่มีดสลับ ก็เห็นรุ่นพี่กลุ่มละประมาณสิบคนตั้งด้านเรียกพวกเราไปสัมภาษณ์ทีละคน ชักถามตั้งแต่ ชื่ออะไร มาจากโรงเรียนไหน เป็นคนจังหวัดไหน มีเรื่องถาม-ตอบ ชิงไหวพริบกันตลอดเวลา ตอบอะไรไม่ถูกใจก็จะถูกโห่ถูกว่า คนที่เข้าคิวรอสัมภาษณ์ก็จะเงยหูฟังว่ารุ่นพี่ถามอะไรบ้าง จะได้เตรียมหาคำตอบไว้ มีตอนหนึ่งได้ยินรุ่นพี่ถามเพื่อนว่ามีเลือดสีอะไร เพื่อนตอบว่าสีแดง ก็ถูกรุ่นพี่พากันโห่ลั่น แล้วบอกวามาเรียนที่เกษตรก็ต้องมีเลือดสีเขียวซิ พอถึงคิวตัวเองบ้าง ก็เจอคำถามแบบเดียวกันว่า มีเลือดสีอะไร จึงตอบไปด้วยความมั่นใจว่ามีเลือดสีเขียวซะปรากฏว่าถูกโห่ลั่นอีก ถูกถามว่าเป็นคนทำไมมีเลือดสีเขียว ทำเอาเหงื่อแตกพลั๊กต้องรีบเปลี่ยนคำตอบว่ามีเลือดสีแดง

พวกเราส่วนใหญ่พยายามรักษาภิรียมารยาทให้เรียบร้อย พยายามตอบคำถามให้ถูกใจ รุ่นพี่ แต่คำตอบและภิรียาท่าทางของบางคนสร้างความไม่พอใจให้กับรุ่นพี่จนถูกกักตัวไว้อบรม ปรับทัศนคติอยู่พักใหญ่ ถึงกับร้องไห้ร้องไห้ คนที่ร้องไห้รุ่นพี่จะมีฝ่ายปลอมมาปลอมให้หยุดร้อง บางคนถึงถูกปลอมยิ่งร้องไห้สะอึกสะอื้นหนักกว่าเดิมอีก เมื่อพวกเราถูกสัมภาษณ์ครบทุกคนแล้ว รุ่นพี่ก็ปล่อยให้กลับตึกบุษกร เป็นอันว่าการรับน้องหอคืนนั้นไม่มีอะไรที่หนักหนาสาหัสมากนัก

วันรุ่งขึ้นรุ่นพี่นัดรับประทานอาหารกลางวันร่วมกันที่ตึกบุษกร เมนูเด็ดมีอันรุ่นพี่บอกว่า คือ ส้มตำตุ๋กแก พอได้ยินคำว่า “ตุ๋กแก” พวกเราส่วนใหญ่ก็รู้สึกสยองแล้ว พอถึงเวลาก็มีส้มตำใส่ถาดใหญ่ๆ ยกมา มองดูแล้วเป็นตำถั่วฝักยาวใส่เนื้อสัตว์ชนิดหนึ่ง พี่ๆ ตักใส่จานมาให้และสั่งให้ทานทุกคน แล้วนั่งคอยดูว่ามีใครที่ยังไม่ทานบ้าง บางคนตักใส่ปากไปนิดหนึ่งแล้วอมเอาไว้คอยหาโอกาส จะคายทิ้ง รุ่นพี่ก็รู้ทันอีก นั่งจ้องดูว่าเมื่อไรจะกลืนเข้าไป ก็ต้องกลืนใจกลืนแทบจะขย้อนออกมา สาวต่างจังหวัดบางคนเคยทานมาแล้วทั้งกบ แยม ไข่ผัดแดง พอมาเจอส้มตำตุ๋กแกหอยก็ไม่ว่าง รุ่นพี่ก็กล้าทำก็กล้าทานตักไปลองทานหนึ่งคำ อู๊ย ! อร่อยมาก ทานต่อจนหมดจานพร้อมกับกล่าวชม รุ่นพี่ว่าสุดยอดอร่อยจริงๆ ใครตำคะพี่ ขอสูตรหน่อยคะ

เพียงวันนั้นพวกเราทั้งรุ่นพี่-รุ่นน้อง ได้ทานเลี้ยงสังสรรค์กันอย่างสนุกสนานหมดทุกชี หมดโคกกันเสียที

ฝันร้ายของสาวหอ

ในคืนก่อนที่จะถึงวันรับน้องใหม่ พวกเราทุกคนต้องเข้าประชุมซ้อมร้องเพลงเชียร์ที่อาคารเทพฯ ตามปกติ แต่คืนนั้นสังเกตเห็นว่าพวกเราทำอะไรสักอย่างจะไม่ถูกใจรุ่นพี่เอาเสียเลยร้องเพลงเชียร์ตะโกน จนสุดเสียงดังกึกก้องแล้ว ก็ยังว่าไม่ดัง ร้องด้อย่างไรก็ไม่ดี ถูกทำโทษให้ออกไปวิ่งทั้งหมด แล้วให้ กลับมาร้องใหม่ ร้องไปได้สักพักก็มีเรื่องถูกทำโทษให้ออกไปวิ่งอีก เสียงว๊ากของรุ่นพี่ทั้งชายและหญิง ดังสนั่นไปทั้งอาคาร คืนวันนั้นต้องซ้อมร้องเพลงสลับกับถูกทำโทษจนตึกรุ่นพี่จึงได้อนุญาตให้กลับ หอพัก

รุ่นพี่ผู้หญิงมาสั่งให้พวกหอหญิงแต่งตัวนุ่งกางเกงขายาว สวมเสื้อให้เรียบร้อย ก่อนนอน เอรอองเท้าผ้าใบวางไว้ข้างเตียง ห้ามสวมใส่ชุดนอนที่เคยใช้อยู่เป็นประจำพวกเรา ต่างก็เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าหมดเรี่ยวแรง คับแค้นใจไม่พอใจกับเหตุการณ์ที่เพิ่งจะผ่านมา จนรู้สึกกลับสนจึงไม่ได้สงสัย เลยว่าทำไมรุ่นพี่จึงสั่งเช่นนั้น เมื่อมาถึงหอก็รีบอาบน้ำแต่งตัวตามที่รุ่นพี่สั่งแล้วก็นอนหลับสนิท ด้วยความอ่อนเพลีย มาสะดุ้งตกใจตื่นกลางดึกเมื่อได้ยินเสียงว๊ากปลุกตื่น ! ตื่น ! ตื่น ! พร้อมกับเสียง ร้องกรี๊ดดดกรีดดดดของรุ่นพี่และเสียงตีเกราะเคาะไม้ดังสนั่นไปทั่วทั้งตึกบุษกร

ทุกคนกำลังนอนหลับสนิท เมื่อได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหวจึงตกใจอย่างสุดขีด ผวาตื่นลุกขึ้นมาอย่างรวดเร็ว บางคนร้องกรี๊ดตดแล้ววิ่งถลาไปกอดกัน บางคนตกจากเตียงไปนอนอยู่กับพื้น บางคนคิดว่าไฟไหม้ตึก บางคนร้องตะโกนเสียงหลงเรียกหาเพื่อน เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจของพวกเรา เสียงวักสั่งการของรุ่นพี่ที่ยืนอยู่หน้าห้องทุกห้อง เสียงติเกราะเคาะไม้ซูลมุนวุ่นวายไปหมด สร้างความหวาดกลัวให้กับพวกเราจนไม่มีสมองจะคิดอะไรนอกจากทำตามที่รุ่นพี่สั่ง

บริเวณหอพักในคืนนั้นมีดสลัวมองเห็นกลางๆ รุ่นพี่สั่งให้พวกเรารีบสวมรองเท้าผ้าใบแล้วไล่ให้ออกจากห้อง พอออกมาที่เจอกับสิ่งกีดขวางประเภทโต๊ะ เก้าอี้ไม้ วางขวางไว้ แต่ละคนต้องคลานมุดลอดออกไปคนตัวเล็กๆ ก็ไม่มีปัญหาอะไรลอดไปได้สะดวก คนที่ตัวใหญ่ๆ ก็ต้องใช้ความพยายามหน่อย บางคนรีบวิ่งออกจากห้องด้วยความตกใจพอลอดออกไปได้แล้วเพิ่งนึกขึ้นมาได้ว่า ตอนที่วิ่งออกมามีเพื่อนซี้เขายังนอนหลับอยู่ไม่รู้เรื่องอยู่บนเตียง รู้สึกเป็นห่วงเพื่อนมากจึงขออนุญาตรุ่นพี่ไปตามเพื่อน ด้วยความซื่อจึงถามรุ่นพี่ว่าต้องมุดเข้าไปอีกไหม รุ่นพี่คนนั้นแทบจะกลั้นหัวเราะไม่อยู่ แต่ก็ยังรักษาฟอร์มทวาดแว๊ตว่า ไม่ต้อง ! ไป ! รีบไปตามมา ให้มุดแต่ตอนออกตอนเข้าไปไม่ต้อง

เมื่อมุดลอดออกไปได้ครบทุกคนแล้ว รุ่นพี่ก็ไล่ต้อนพวกเราให้วิ่งบ้างเดินบ้างออกไปจากหอตามทางที่ไปก็มีดมองเห็นไม่ชัดเจน รู้แต่ว่ามีรุ่นพี่มามากมายส่งเสียงวัก ดังลั่นไปตลอดทาง พวกเราได้แต่ก้มหน้าก้มตาเดินทำตามที่รุ่นพี่สั่ง เมื่อเดินมาได้ไกลพอสมควรจะมีกระบะโคลนยาวสูงประมาณเข้าตั้งขวางทางอยู่ รุ่นพี่สั่งให้พวกเราเดินลุยโคลนข้ามไป ใครชักช้างุ่มง่ามจะถูกวักอีก การเดินลุยโคลนก็ไม่ใช่ของง่าย เพราะพื้นกระบะโคลนชัน โคลนข้น กว่าที่จะยกเท้าก้าวไปได้แต่ละก้าวต้องระมัดระวังไม่ให้ลื่นล้ม กลิ้งโคลนก็เหม็น ไม่ทราบว่ามีผลสุตรอะไรบ้าง เมื่อลุยโคลนเสร็จแล้วรุ่นพี่ก็พาพวกเรา

ไปล้างโคลนและทำพิธีล้างสีที่สระน้ำ ใครมาจากโรงเรียนไหน มีสีอะไร ให้ล้างออกให้หมด ต่อไปให้ทุกคนมีสีเดียวกันเท่านั้นคือ สีเขียวเกษตร หลังจากทำพิธีล้างสีเสร็จแล้ว ก็เป็นเวลารุ่งสว่างพอดี รุ่งพีก็พาพวกเราทั้งหมดไปร่วมพิธีชิงธงตามประเพณีรับน้องใหม่ของเกษตรที่สนามรักบี้

เพิ่งจะมารู้หลังจากวันรับน้องใหม่ไปแล้วว่า ที่รุ่งพีตะโกนปลุกเสียงดังตีเกราะเคาะไม้ให้พวกเราตื่นตระหนกตกใจแล้วไล่ต้อนออกไปจากหอนั้น เขาเรียกว่า “ปล้นหอ” เจ้าประคุณเอ๋ยไม่อยากจะเล่าเลยว่ามีคนเดินไปร้องไห้ไปคิดถึงพ่อคิดถึงแม่จะลาออกแล้วไม่อยู่แล้ว ดีแต่ว่าในวันรุ่งขึ้นนั่นเอง รุ่งพีได้จัดงานรับน้องใหม่ต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น ที่ผ่านมาคิดเสียว่าฝันร้ายก็แล้วกัน

กาโบกกับจับได้

หลังจากงานรับน้องใหม่ผ่านพ้นไปแล้ว สัมพันธไมตรีระหว่างรุ่งพีกับน้องปีหนึ่งเริ่มดีขึ้น มีโอกาสได้ทักทายพูดคุยกันมากขึ้น ความเครียดของพวกเราที่มีมาตั้งแต่วันเริ่มเข้าประชุมเชียร์ค่อยๆ ลดน้อยลง

สัญลักษณ์ของน้องใหม่ชายคือ หมวกสีเขียว ฝ่ายหญิงก็คือ โบว์สีเขียวติดที่หน้าอกขวา ทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่รุ่งพีมอบให้ในวันรับน้องใหม่ ในขณะที่อยู่ในรั้วของมหาวิทยาลัยน้องใหม่จะต้องสวมหมวกและติดโบว์ตลอดเวลา บางคนลืม ความที่ยังเกรงกลัวรุ่งพีอยู่ต้องรีบซื้อจักรยานกลับไปเอาหมวกและโบว์ จนกระทั่งถึงงานปีใหม่ รุ่งพีจึงอนุญาตให้เลิกสวมหมวกและติดโบว์

ก่อนจะถึงวันปีใหม่ รุ่งพีจะให้ฟังว่างานปีใหม่เป็นประเพณีสำคัญประเพณีหนึ่งของชาวเกษตร นิสิตเกษตรทุกคนจะมาร่วมงานส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่หลังหอประชุมองค์การนิสิตและฝ่ายปกครองจัดวงดนตรี KU Band มาบรรเลงรุ่งพีผู้หญิงก็จะบอกสาวๆ ปีหนึ่งให้เตรียมแต่งตัวสวยงามไปร่วมงานไม่ต้องซื้อจักรยานไปเอง รุ่งพีผู้ชายจะให้หนุ่มปีหนึ่งซื้อจักรยานมารับ สาวๆ ในหอก็ชวนกันเตรียมชุดเตรียมตัวไปงานกันเต็มที่ เพราะเป็นงานแรกที่จะได้สนุกสนานรื่นเริงกัน

เมื่อถึงเวลานัดหมาย รุ่งพีผู้หญิงก็ให้บรรดาสาวๆ ไปรออยู่ที่เรือนรับรองแขก พอหนุ่มๆ มาถึงรุ่งพีจะเป็นคนจัดให้สาวๆ นั่งซ้อนท้ายไปงาน เมื่อถึงหอประชุมหนุ่มๆ ไปส่งก็ปล่อยให้สาวเดินเข้าไปในงานเอง ใครสนิทกับคนไหนก็ไปนั่งกับคนนั้น คู่กัน ทานอาหารฟังเพลงไปเรื่อยๆ ไม่รู้ว่าหนุ่มๆ ที่มาส่งไปนั่งอยู่ที่ไหน พองานเลิกจะกลับ มองหาหนุ่มๆ ที่มาส่งก็ไม่เจอ สาวๆ จึงต้องตัดสินใจพากันเดินกลับหอ ระยะทางจากหลังหอประชุมไปหอหญิงก็ไกลมาก อดสำห้แต่งตัวกันสวยงามไปรับมาแล้วทำไมจึงไม่ส่งกลับ เครียดมาตั้งแต่ถูกรุ่งพีว่ากตอนประชุมเชียร์ยังไม่หายสนิทเลย ต้องมาถูกหนุ่มๆ รุ่งพีด้วยกันปล่อยทิ้งไว้ให้เดินกลับหอจนน้องปุดอีก ..... ทำไมถึงทำกับฉันได้

ขอเล่าเองจะ

ผู้เขียนเรื่องนี้เป็นสาวเศรษฐศาสตร์ มีความรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะเขียนเล่าประสบการณ์ของตนเองในสมัยที่ยังเรียนอยู่ปีหนึ่งให้เพื่อนๆ อ่าน เนื่องในโอกาสฉลองครบรอบ ๕๐ ปี ที่สำเร็จการศึกษาจากรัฐเกษตรบางเขน เชิญอ่านได้เลยค่ะ

ลีลาศได้รุ่งกลางทุ่งบางเขน

เมื่อย้อนอดีตไปมากกว่า ๕๐ ปีที่แล้ว ถ้าเอ่ยถึงงานลีลาศได้รุ่งกลางทุ่งบางเขน นักลีลาศและผู้ที่ชอบเต้นรำจะไม่มีใครที่ไม่รู้จัก เพราะว่างานจะเริ่มตั้งแต่ตอนหัวค่ำจนถึงตอนเช้าเลย ซึ่งสมาคมนิสิตเก่ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ส.มก.) เป็นผู้จัด เปิดให้นักเต้นรำทั่วไปซื้อบัตรเข้ามาร่วมสนุกได้ โดยมีฟลอร์เต้นรำอยู่ด้านหลังหอประชุมเดิม มีโต๊ะสำหรับผู้ที่มาร่วมงานตั้งอยู่รอบๆ เวที

วันนั้น ประมาณปลายเดือนธันวาคม ๒๕๑๐ ส.มก. ได้จัดให้มีงานลีลาศได้รุ่ง โดยได้ขอให้ชุมนุมนิสิตหญิง จัดนิสิตปีที่ ๑ จำนวน ๑๐ คน ไปช่วยชายลูกโป่งในงาน ประธานนิสิตหญิงในขณะนั้นคือ พี่แว่วไว รัตนสาขา (พี่แต) พี่ได้คัดเลือกพวกเรา ๑๐ คน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีคุณสมบัติเป็นดาวเด่น คนสวย คนน่ารัก และคนที่ช่างพูดช่างจา ผู้เขียนก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนนี้ ในคืนนั้นพวกเราได้รับลูกโป่งจำนวนหนึ่ง ที่จะต้องนำไปขายให้แขกที่มาร่วมงาน พี่แตได้นัดแนะว่าเมื่อชายลูกโป่งเสร็จแล้ว เวลาตี ๓ ให้ทุกคนมาพบกัน ณ จุดนัดพบ

พวกเราชายลูกโป่งกันหมดก่อนเที่ยงคืน จึงเดินไปเดินมาไม่มีอะไรจะทำ บังเอิญได้พบกับรุ่นพี่ทั้ง Senior และ Super senior ในขณะนั้น พี่ๆ ก็มาชวนพวกเราออกเต้นรำ ซึ่งเราก็ปฏิเสธไปเนื่องจากกฎของชุมนุมนิสิตหญิง มก. มีข้อห้ามมิให้นิสิตหญิงเต้นรำในชุดนิสิต รุ่นพี่ก็ตี้อบกว่าไม่เป็นไร สวมแจ็กเก็ตคลุมเสื้อนิสิตก็โอเคแล้ว เราเด็กปีหนึ่งก็ใสซื่อเชื่อฟังรุ่นพี่ ความจริงก็เพราะอยากเต้นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เสียงดนตรีและจังหวะกลองก็เร้าใจเหลือเกิน และมีเวลาเหลืออีกตั้งเกือบ ๓ ชั่วโมง จึงจะถึงเวลานัด ก็เลยตัดสินใจเดินขึ้นฟลอร์เต้นรำ แต่ไม่ทุกคนนะคะ เมื่อออกไปเต้นรำ ก็สนุกสนานรื่นเริง ตามประสาเด็กสาว แต่ก็มีเรื่องเกิดขึ้นจนได้ จำไม่ได้ว่า ตอนเย็นก่อนออกจากหอหญิง เขม่นตาขวาหรือเปล่านะ เมื่อเพลงจบ ผู้เขียนกับเพื่อนอีกคนหนึ่ง ก็เดินออกจากฟลอร์ โดยไม่ได้มองออกไปนอกเวที พอเดินลงจากเวที คุณพระช่วย ! จะเอ๋กับพี่แตและเพื่อนๆ ที่มองเห็นเราอยู่แล้ว หัวใจแทบหยุดเต้น ส่วนเพื่อนบางคนก็ออกเต้นรำด้วยกัน เขารอดตัว เพราะว่าเขาได้เห็นพี่แตและกลุ่มเพื่อนๆ ที่ยืนคอยอยู่ จึงเดินลงบันไดเวทีไปทางอื่น ถอดแจ็กเก็ตและเดินไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนนิสิต ผู้เขียนและเพื่อนอีกคนหนึ่งถูกจับได้คาหนังคาเขา คืนนั้น ทั้งพี่แตและเราไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้กันเลย เราเพียงแต่รู้ว่า เมื่อไหร่เขาจะพิจารณาความผิด

เวลาผ่านไปเป็นเดือน ก็ยังไม่มีมีการพิจารณาโทษ แล้ววันหนึ่งพี่ Senior ที่สนิทคุ้นเคยกับ ผู้เขียน ซึ่งเป็นกรรมการคนหนึ่ง ก็มาบอกว่า เขาประชุมกันแล้วนะ หลังจากนั้น ก็แจ้งให้เราทราบว่า บทลงโทษคือ จะต้องกลับเข้าหอพักภายใน ๖ โมงเย็นทุกวัน เป็นเวลา ๑ เดือน เวลาเข้าหอพัก ต้องมาลงชื่อกับหัวหน้าตึก คือ พี่วาสนา หรือรองหัวหน้าตึก คือ พี่แป๊ะ (พุทธชาติ) ปกติตอนเย็น เราจะทานอาหารเย็นกับเพื่อนๆ ชี้จักรยานเล่น และซื้อของขบเคี้ยวไปนั่งทานกัน แล้วจึงกลับเข้า หอพัก แต่ในช่วงเวลาหนึ่งเดือนนี้ ต้องรีบทานอาหารเย็น หรือซื้อข้าวห่อไปทานที่หอ เวลาหนึ่งเดือน ที่ว่านี้ รู้สึกว่าถูกบีบบังคับและทรมาน อีกอย่างหนึ่ง ที่รู้สึกเสียดายอย่างยิ่ง ก็คือในช่วงเวลาหนึ่งเดือนนี้ มีงานวัน INDIAN DAY ของคณะวนศาสตร์ อันเป็นวันที่นิสิตหญิงทุกคนรอคอยที่จะได้สนุกสนาน กับเพื่อน ก็เป็นอันต้องอด !

วันเวลาผ่านไป เรียนจบออกมาแล้ว มาเล่าและพูดคุยกับเพื่อนๆ เรื่องนี้ ก็ยังเป็นเรื่องที่ สนุกสนาน ถือว่าเป็นประสบการณ์ครั้งหนึ่งในรั้วบางเขนที่ไม่มีวันลืมเลย

กีฬาชาวเรือชาวไร่

กีฬาชาวเรือชาวไร่ คือ การแข่งขันรักบี้เชื่อมลัมพันธไมตรีระหว่างโรงเรียนนายเรือกับ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลัดกันเป็นเจ้าภาพคนละปี เมื่อแข่งขันกีฬาเสร็จแล้วก็มีงานเลี้ยงสังสรรค์ ทำให้นิสิตเกษตรและนักเรียนนายเรือได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกันพอสมควร

ก่อนถึงวันแข่งขันกีฬาชาวเรือชาวไร่ รุ่นพี่จะสั่งให้น้องปี ๑ ไปซื้อม้วนเพลงเชียร์ทั้งของเกษตร และของโรงเรียนนายเรือหลายครั้ง บางครั้งมีตัวแทนของนักเรียนนายเรือ มาซื้อมาให้ด้วย น้องๆ ซึ่งมีความเกรงกลัวรุ่นพี่อยู่แล้วก็พากันไป นิสิตหญิงบางคนทานข้าวเย็นเสร็จแล้วไม่อยากจะกลับไป หอพัก ก็ชี้จักรยานไปรอ บางคนออกไปธุระข้างนอกกลับมาจนจะถึงเวลาแล้ว ก็รีบปั่นจักรยานไป เพื่อให้ทันเวลา ขณะที่ชี้จักรยานไปนั้นก็ได้ยินเสียงผู้ชายตะโกนลอยลมมาจากข้างทาง กระแนะ กระแหน่ประชดประชันมาเป็นระยะๆ เช่น เอ้า...รีบๆ หน่อย หนุ่มนายเรือมารอแล้ว เร็วๆ หน่อย เดี่ยวไม่ได้นั่งข้างหน้านะ ทืออย่างนี้...รีบปั่นหน้าตั้งเลยนะ เเท่ เเท่ นักเรียนนายเรือ ฯลฯ ช่วงสรรหา วาจามาเชือดเดือนหัวใจกันเหลือเกิน ที่ตัวเองยกพวกไปจีบสาวพยาบาล สาวจุฬา สาวธรรมศาสตร์ ฯลฯ แถมพามาควงในเกษตรให้เห็นตำตา สาว KU 27 ยังไม่เคยว่าอะไรสักคำ

จำได้ว่าปีที่โรงเรียนนายเรือเป็นเจ้าภาพนั้น รุ่นพี่ผู้หญิงได้มาบอกน้องๆ ให้ไปร่วมงาน ตามความสมัครใจ โดยมีรุ่นพี่เป็นผู้พาไปที่โรงเรียนนายเรือ ได้รับการต้อนรับจากนักเรียนนายเรือ เป็นอย่างดี โดยพาสาวเกษตรไปนั่งเรือใบชมวิว ต่อมาอีกไม่นานสาวสวยระดับดาวเกษตรก็ได้รับ จดหมายจากหนุ่มนายเรือ เอามาให้เพื่อนในหออ่านกันสนุกสนาน หนุ่มนายเรือบอกว่ากลับจากฝึกงาน จะซื้อน้ำหอมมาฝาก ปรากฏว่ามาจริงๆ เมื่อมาถึงเรือนรับรองแขกก็ให้คนมาบอกสาวว่า มาถึงแล้ว

พอสาวสวยและเพื่อนๆ รู้ ก็พากันไปแอบดู เห็นหนุ่มนายเรือที่เพิ่งกลับจากฝึกงานตัวดำปื หล่ลู่หนุ่มเกษตรไม่ได้ จึงส่งคนไปบอกว่าไม่อยู่ ไปธุระข้างนอก หนุ่มนายเรือจึงต้องถอยกลับไป อย่างไรก็ตาม ผลพวงจากงานชาวเรือชาวไร่มีสาว KU 27 ๑ คนแต่งงานกับหนุ่มนายเรืออยู่เคียงคู่กันมาจนถึงทุกวันนี้

คตขโมยครก

หอบางแคเป็นหอไม้เก่าแก่ มีรุ่นพี่รุ่นน้องอยู่รวมกัน รุ่นน้องที่อยู่หอนี้จะสนิทกับรุ่นพี่มาก เพราะหอนี้อยู่รวมกันในห้องโถงใหญ่ คุยกันได้ทุกเรื่อง ใครกำลังจีบกัน ใครทะเลาะกับแฟน ใครโกรธกับแฟนเรื่องอะไร จะรู้กันหมด ว่างๆ ก็มักจะมิกิจกรรมสนุกๆ มาทำร่วมกัน กิจกรรมที่ชอบทำกันบ่อยๆ คือ ทำส้มตำ

การทำส้มตำในแต่ละครั้ง จะนัดหมายกันล่วงหน้า แบ่งงานแบ่งหน้าที่กันทำ บางคนไปซื้อเครื่องปรุง บางคนลับมะละกอ บางคนคอยดูต้นทาง คนที่มีงานหนักที่สุดคือ คนแอบไปเอาครกทุกอย่างต้องทำอย่างรวดเร็ว อย่านำให้อาจารย์จับได้

ที่หอบางแค อาจารย์ผู้ดูแลจะพักอยู่ในหอเดียวกับนิสิตและทำอาหารรับประทานเอง อาจารย์จึงมีอุปกรณ์เครื่องครัวครบ เวลาจะทำส้มตำก็ไปด้อมๆ มองๆ พอไม่เห็นอาจารย์ก็แอบเอาครกของอาจารย์มาใช้ ตอนส่งคืนก็แอบเอาไปวางไว้ให้ บางครั้งอาจารย์อยู่ ไม่กล้าเอาไปส่งคืนเพราะกลัวอาจารย์เห็น ก็เอาครกไปซ่อนไว้ตามที่ต่างๆ ก่อน ฝ่ายอาจารย์พอถึงเวลาจะทำอาหาร หากครกไม่เจอลงจะรู้ว่าต้องเป็นฝีมือของลูกศิษย์แน่ อาจารย์ก็ตามหา ไปเจอซุกซ่อนอยู่ตามที่ต่างๆ ในหอ มีการสืบสวนพิจารณาตัดสินคดีตามระเบียบ เนื่องจากผู้ที่แอบไปเอาครกไม่เคยทำความผิดมาก่อน จึงได้รับความปรานี อาจารย์ตัดสินให้รอกการลงโทษไว้ก่อน ฝ่ายแก๊งส้มตำเวลาจะทำอีกก็เปลี่ยนคนไปเอาครกใหม่ อาจารย์จะได้ตัดสินให้รอกการลงโทษ เพราะไม่เคยทำความผิดมาก่อน

เล่าเรื่องจักรยานอิกนิต

ที่ตั้งของหอหญิงทั้ง ๗ หอยกเว้นหอบางแค จะมีถนนขนานอยู่ทั้งสองด้าน คือ ถนนฝั่งสวนนอก และถนนหน้าบ้านพักอาจารย์ซึ่งจะมีบ้านของอาจารย์พร เรศานนท์ ดร.บรรเจิด คติการ ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ เรียงรายติดต่อกันอยู่ฝั่งตรงข้ามกับประตูเข้า-ออกของหอหญิง เมื่อเลี้ยวเข้าประตูรั้วของหอมาแล้วด้านซ้ายมือจะเป็นเรือนรับรองแขก ด้านขวามือจะเป็นโรงจอดรถจักรยาน นิสิตหญิงจะเข้า-ออกทางประตูด้านนี้ เพราะสะดวกกว่าประตูด้านสวนนอก ภาพที่เห็นจนชินตาทุกเช้าก็คือทุกคนจะไปเอาจักรยานที่โรงรถ จูงออกไปที่ถนนแล้วขี่ไปทานอาหาร ไปเรียน การจราจรที่ถนนเล็กๆ

หน้าเรือนรับรองแขกหนาแน่นมาก จักรยานจอดไว้เต็มโรงรถแบบและลี้ภัยต่างๆ กัน แต่พวกเราก็จำรถของตัวเองได้ดี

ภาพที่เห็นประจำที่ถนนริมรั้วหน้าบ้านพักของอาจารย์อีกอย่างก็คือ มีหนุ่มๆ มาคอยรับสาวที่หอ แต่ละคนจะนั่งคร่อมอยู่บนอาคารจักรยาน ขาข้างหนึ่งยันพื้นไว้ไม่ให้ล้ม หันหน้าไปทางบ้านพักของอาจารย์ นานๆ จะชะเง้อมองไปทางหอหญิง รอ ร้อ รอยู่ตรงนั้น เมื่อสาวที่รอคอยออกมาแล้วบางคนก็นั่งซ้อนท้ายไป บางคนก็ขี่จักรยานเคียงคู่กันไป

เมื่อสร้างตึกมหาหงษ์ซึ่งอยู่ถัดจากตึกคหบดีไปทางริมถนนด้านสวนนอกเสร็จแล้ว ก็มีนิสิตหญิงเข้าไปพัก เริ่มมีนิสิตเข้า-ออกทางด้านสวนนอก เพราะสะดวกมีคนเอาจักรยานไปจอดไว้ข้างตึกมหาหงษ์ ซึ่งอาจารย์ผู้ดูแลหอพักไม่อนุญาต อาจารย์ให้จอดได้เฉพาะที่โรงรถใกล้กับเรือนรับรองแขกเท่านั้น อาจารย์สั่งให้หัวหน้าตึกไปบอกทุกคนว่าห้ามเอารถมาจอดไว้อีก ถ้าพบว่ามีจักรยานมาจอดจะให้หัวหน้าตึกไปปล่อยลมทุกคัน แรกๆ หัวหน้าตึกก็เกรงใจไม่กล้าทำ พออาจารย์มาเห็นว่ายังมีจักรยานมาจอดอยู่และไม่ถูกปล่อยลม อาจารย์ก็เรียกหัวหน้าตึกไปพบ ถามว่าทำไมจึงไม่ทำตามที่อาจารย์สั่ง ในที่สุดหัวหน้าตึกก็ต้องทำการปล่อยลมจักรยานทุกคันที่มาจอด วันหนึ่งไปปล่อยลมรถจักรยานของสาวฟิลิปินส์ซึ่งมาเรียนปริญญาโทและพักอยู่ในหอ เธอก็ร้องห่มร้องไห้เป็นการใหญ่ บอกว่าถูกแกล้ง พอหัวหน้าตึกเข้มงวดกวาดชั้นปล่อยลมจักรยานไปได้สักพัก คราวนี้แม่บ้านประจำตึกมหาหงษ์มาร้องเรียนกับหัวหน้าตึกว่า หัวหน้าตึกปล่อยลมรถจักรยานแบบนี้ แม่บ้านไม่ได้ทำงานอย่างอื่นเลย ต้องมาสูบลมรถจักรยานให้สาวๆ วันละเกือบสิบคัน !!

ตอนอยู่ปีสาม สาวตึกมหาหงษ์คนหนึ่งชวนเพื่อนที่ไม่ได้พักอยู่ในหอ ๒-๓ คน มาเยี่ยมเพื่อนในหอ พวกเขานั่งจักรยานไว้ข้างตึก พอลงมาจากตึกจะกลับไปเรียนปรากฏว่า จักรยานหายไปหนึ่งคัน จะบอกอาจารย์ก็ไม่กล้าเพราะอาจารย์ห้ามแล้ว ต้องซ้อนท้ายเพื่อนไปเรียน กำลังว่าจะไปซื้อจักรยานใหม่อยู่แล้ว พอเรื่องนี้รู้ไปถึงรุ่นพี่ที่กำลังมาจีบเพื่อนของผู้ที่ถูกขโมยจักรยาน รุ่นพี่คนนั้นก็จัดการหาจักรยานมาให้ใช้ชั่วคราวให้เอาใจสาวและเพื่อนๆ ขนาดนี้ยังบึ้งเลย อี อี

Thai Bathtub!!!

ตึกราชาวดี เป็นหอพักค่อนข้างใหม่ อยู่ข้างตึกบุษกรด้านติดกับสนามกีฬาอินทรี จันทรสถิตย์ สะดวกสบาย มีห้องน้ำอยู่หน้าห้องนอน ภายในห้องน้ำด้านหนึ่งจะใช้ชักโครกเป็นถังรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าใส่น้ำไว้ให้ตักอาบ ทุกคนจะมีอุปกรณ์อาบน้ำส่วนตัว เช่น ชัน สบู่ ยาสระผม เวลาไปอาบน้ำก็ถือเข้าไป เสร็จแล้วก็เอาออกมาใส่ตู้เสื้อผ้าไว้

ตอนอยู่ปีสาม มีคณะนักศึกษาจากออสเตรเลียมาเยี่ยมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีการแข่งขันเบสบอลเพื่อเชื่อมสัมพันธ์ไมตรี เสร็จแล้วก็จัดให้นักศึกษาหญิงมาอาบน้ำที่ตึกราชาวดี หัวหน้าตึกก็สั่งให้เตรียมต้อนรับเต็มที่ จัดห้องให้เปลี่ยนเสื้อผ้า หาชั้นหาสบู่เตรียมไว้ให้พร้อม

เมื่อเธอมาถึง ความแตกตื่นก็เกิดขึ้น สิ่งแรกก็คือ เธอพากันถอดเสื้อผ้าออกหมด เดินโงงๆ เข้าห้องน้ำแบบไม่สงสารลูกตาดำๆ ของผู้ต้อนรับเลย พอเธออาบน้ำเสร็จเปิดประตูห้องน้ำออกมา ปรากฏว่า ถังน้ำที่พวกเราใช้ขันตักน้ำอาบ มีเศษหญ้าที่ติดมาจากสนามกีฬาและฟองสบู่ลอยฟ่องอยู่ เพราะคุณเธอเหล่านั้นลงไปอาบในถัง ไม่ใช่ขันตักอาบ (ตอนที่ปีนลงไป คงจะคิดในใจว่าอ่างอาบน้ำของไทยทำไมสูงจัง) เป็นอันว่า หลังจากที่พวกเธอไปแล้ว พวกเราต้องช่วยกันถ่ายน้ำทิ้ง ชัดถึงทำความสะอาด เป็นการใหญ่ เหนื่อยก็เหนื่อย ขำก็ขำ ถ้าอธิบายให้พวกเขารู้ตั้งแต่แรก ว่าพวกเราใช้ขันตักอาบน้ำกันอย่างไร คงไม่ต้องมาเหนื่อยกันอย่างนี้

ด้วยรักและผูกพัน

ตอนที่พวกเราเรียนอยู่นั้น มีอาจารย์ควบคุมดูแลหอพักหญิง ๓ ท่าน คือ อาจารย์อารีรัตน์ อาจารย์อรุณ และอาจารย์หม่อม โดยอาจารย์จะแบ่งหน้าที่กันดูแลหอพักทั้ง ๔ หอ

อาจารย์ทั้ง ๓ ท่าน จะเข้มงวดกวดขันในเรื่องความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ภายในห้องนอนมาก เป็นที่ทราบกันดีว่าพวกเราจะต้องจัดห้องให้สะอาดเรียบร้อยก่อนเวลา ๔.๐๐ น. เพราะอาจารย์จะมาตรวจทุกวันยกเว้นวันหยุด ผ้าห่มต้องพับวางไว้ที่ปลายเตียง มีผ้าคลุมเตียงคลุมไว้ให้เรียบร้อย ผ้าเช็ดตัวตากไว้บนราวที่อยู่ปลายเตียง ของใช้ทั้งหมดต้องเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้า บนโต๊ะทำงานและบนหิ้งหนังสือจะมีได้เพียงสมุด หนังสือ อุปกรณ์การเรียนและคอมพิวเตอร์ รองเท้าแตะที่สวมไปเข้าห้องน้ำต้องวางไว้ให้เป็นระเบียบ เสื้อผ้าห้ามแขวนทิ้งไว้นอกตู้เสื้อผ้า บางคนรีบออกไปเรียน

แต่เช้า ลืมเสื้อผ้าไว้นอกตู้ เพื่อนคนที่ออกจากห้องคนหลังสุดจะช่วยเก็บไว้ให้ ถ้าอาจารย์มาเห็น แขนงถึงเอาไว้ ก็จะเก็บไปแล้วให้ไปเสียค่าปรับ

เวลา ๒๐.๐๐ น. ก็เป็นเวลาสำคัญอีกเวลาหนึ่งของทุกวัน ที่ทุกคนจะต้องมานั่งประจำที่เตียงของตัวเองเพื่อรอการเช็คชื่อ ว่าสมาชิกในห้องอยู่ครบหรือไม่ พอถึงเวลา ๒๐.๐๐ น. จะมีเสียงออกดั่งยาวๆ ๒-๓ ครั้ง ใครอยู่ที่ไหนก็ต้องรีบไปประจำที่ของตัวเอง พวกที่อยู่เตียงชั้นบนก็รีบปีนขึ้นไปนั่ง แล้วก็ต้องหันหน้าไปทางประตูด้วย อาจารย์หรือหัวหน้าตึกที่ไปเช็คชื่อจะได้เห็นหน้าได้ถนัด

อาจารย์ทั้ง ๓ ท่าน มีบุคลิกน่าเกรงขาม ยิ่งเวลาที่เรียกคนที่ทำผิดกฎระเบียบไปเสียค่าปรับ พวกเราจะกลัวมาก แต่ความจริงแล้วถ้าใครได้อยู่ใกล้ชิดกับอาจารย์จะทราบดีว่าอาจารย์ทั้ง ๓ ท่าน ใจดี มีเมตตา กรุณา ใครมีธุระจำเป็นอะไรไปขออนุญาตอาจารย์ อาจารย์ก็ไม่ขัดข้องและยังให้คำปรึกษาแนะนำที่ดีอีกด้วย

แม้ว่าเรื่องราวในหอพักจะผ่านมาถึง ๕๐ ปีแล้วก็ตาม แต่ยังคงอยู่ในความทรงจำของเรา สาวหอทุกคน เวลาเรามาเจอกันคุยเรื่องความหลังครั้งอยู่หอ ก็จะพูดถึงอาจารย์ทั้งสามท่านทุกครั้ง ในโอกาสนี้พวกเราสาวหอทุกคน ขอกราบอาจารย์ทั้งสามท่านด้วยความรัก ความเคารพ และคิดถึง มา ณ ที่นี้ด้วยค่ะ

๕๐ ปี ไม่มีลืม

พวกเราเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ส่วนใหญ่พักอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยเพื่อให้การปกครองดูแลรุ่นน้องได้ผลดีรุ่นพี่จึงยังคงใช้ระบบโซตัส (SOTUS) อยู่ SOTUS ย่อมาจาก

- S Seniority อาวุโส หมายถึง ต้องการให้เคารพผู้ที่อาวุโสกว่า
- O Order คำสั่ง หมายถึง ต้องการให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของผู้อาวุโส
- T Tradition ประเพณี หมายถึง ต้องการให้สืบทอดประเพณีที่ดีงาม
- U ความสามัคคี หมายถึง ต้องการให้มีความสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
- S Spirit จิตวิญญาณ หมายถึง ต้องการให้มีน้ำใจและเสียสละ

รุ่นพี่จึงได้จัดกิจกรรมรับน้องเพื่อให้พวกเราได้ทำความรู้จักกับรุ่นพี่และเรียนรู้วิธีปฏิบัติตนในสังคมของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ การรับน้องในสมัยนั้นแม้จะไม่สนุกสำหรับรุ่นน้องเท่าไรนัก แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปพวกเราก็เห็นว่า เป็นกิจกรรมที่สร้างความสัมพันธ์ในการใช้ชีวิตร่วมกันในหอพักและในรั้วมหาวิทยาลัยได้อย่างสร้างสรรค์ กิจกรรมซ้อมร้องเพลงเชียร์กีฬา ดนตรี ค่ายอาสา พัฒนา ฯลฯ ล้วนแต่เป็นวิธีการที่สร้างความรักความผูกพันระหว่างชาวเกษตรได้ทั้งรุ่นพี่ เพื่อนและรุ่นน้องมาจนถึงปัจจุบัน

มีรุ่นพี่เกษตรท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “เกษตรมีความภูมิใจที่ได้เป็นเกษตรและรักกันมากไปพบกันที่ไหน ก็มักจะประกาศตัวว่าเป็นเกษตรด้วยความภาคภูมิใจ” ซึ่งก็เป็นความจริงตามที่รุ่นพี่กล่าวและพวกเราชาวเกษตรจะยังคงมีความรักความสามัคคีกันตลอดไปสมกับเพลงมาร์ชเกษตรที่พวกเราเคยร้องร่วมกันว่า .....

เกษตรศาสตร์เราหนักเบาเรารู้สึก
เกษตรเจ้าผจญต่างคนเร่ร่อนทุกไป
จิตใจเกษตรเข้มแข็งร่วมแรงร่วมใจ
เกษตรประกอบกิจใดพร้อมใจร่วมกัน

ในวาระที่พวกเราได้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มาครบ ๕๐ ปี ขอกราบ
ขอบพระคุณอาจารย์ทุกๆ ท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่พวกเรา และขอให้มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์อันเป็นที่รักยิ่งของเราเป็นสถาบันที่เข้มแข็งเจริญก้าวหน้าอยู่คู่ประเทศไทยตลอดกาล

แถมท้าย สูตรลับตำตักแก เพื่อเพื่อนๆ อยากจะทำทาน เพื่อระลึกถึงความหลังนะคะ

ลับตำตักแกหอมขิง

เครื่องปรุง

ถั่วฝักยาวหั่นชิ้นเล็กๆ ตามชอบ พริกสด กระเทียม หอมแดง มะเขือเทศหั่นชิ้นเล็กๆ
กะปิเล็กน้อย มะนาว น้ำปลา น้ำมะขามเปียก น้ำตาล ปลาทูนึ่งย่างหรือทอดแกะเอาแต่เนื้อ

วิธีทำ

๑. โขลกพริก กะปิ หอมแดง กระเทียมให้เข้ากัน พอแหลก แล้วใส่ถั่วฝักยาว โขลกพอแหลก
๒. ใส่เนื้อปลาทูนึ่งย่าง มะเขือเทศ โขลกเบาๆ ให้เข้ากัน ให้มองเห็นชิ้นเนื้อปลาทูนึ่งย่าง
๓. ปรุงรสตามชอบด้วยน้ำปลา มะนาว น้ำมะขามเปียก น้ำตาล